

Presentatio Pedis

Sezona mog lova na leptire je gotova. Leptiri su jedino što me u mom životnom isposništvu uvseljava. Leptiri i šah. Mir. A sad, ponovo agonija.

Razlog moje otuđenosti nikada ne biste mogli ni da pretpostavite. Preciznije, nikada ne biste shvatili da sam ja otuđen. Ni moje savršeno detinjstvo, ni moj uspešan brak i karijera, ni moje socijalne veštine nikada me ne bi odale. Trenutno, jedina razlika između mene i vas bi bila to što ja znam, a vi ne znate (još uvek) predmet moje opsesivne potrage.

Nisam tačno siguran ko sam ja, ali znam da se osećam nepotpuno. Često se zapitam koja je svrha mog postojanja. Skriven sam od pogleda, nije mi dozvoljeno da govorim i vezan sam za ovaj prostor koncem, čiji je jedan kraj pričvršćen za zid moje tavnice, a drugi provučen kroz uzani otvor na drugom zidu i odveden negde spolja.

Ja sam pas koji nema fenjer, ali i dalje tražim čoveka. Jednog čoveka, mog čoveka. Mislim na njega dok posmatram ?, mislim na njega dok čitam Anabel Li, mislim na njega dok gledam filmove Čarlija Čaplina. Svakim danom sve više mislim o njemu, a od kako sam naslutio da postoji, neprestano mu pišem...

Ovaj prostor u kojem sam zatvoren strašno me frustrira, ali čini mi se da mi ova osamljenost pomaže da spoznam sebe. Svakim danom saznajem sve više o sebi. Npr. do nedavno nisam znao koliko sam strastono okrenut književnosti. Juče sam shvatio da volim tenis. Danas znam da ću otputovati

kod rođaka da podučavam njegovu ćerku francuski, ali i da će se njihovo imanje zapaliti tog dana kada stignem. Pre toga ću morati da boravim u nekim sanatorijumima, a pre toga ću morati da budem zaljubljeni dečak. Prilično me zbunjuju ta svakodnevna saznanja o sebi. Čini mi se da bi sve ono što ja jesam svakog časa moglo biti promenjeno. Npr. da sutra shvatim da ipak ne volim tenis, već plivanje, ili da volim oboje podjednako. Možda i da rođakovu ćerku neću podučavati francuski već ruski, a možda i oboje.

Mislim da sam bolestan, ali sigurno nisam jedini takav.

Njega tražim već dugo. Tražim ga u nadi da ću ga pronaći ili dovesti do sebe kako bi mi pomogao. On je jedini koji može da me spase moje otuđenosti. On i ja bismo zajedno prekinuli ovu agoniju. Ne mislim da bi u njemu postojala jasna namera da pomogne meni, sedom, otuđenom starcu. On bi to, nesvestan sebe, samo svojim postojanjem u mom životu učinio. Nagradio bih ga za to. Zaista, silno bih ga nagradio kada bi ga pronašao.

Postoji samo jedna stvar koju sasvim sigurno znam o sebi. Ono što ja jesam je bizarno i siguran sam da vas to ne bi ostavilo ravnodušnim. Kada bih mogao da izađem iz ovog mog zataškanoog prostora, to bih vam i dokazao, ali ne mogu (još uvek), nisam spreman. Mada, nema svrhe da vam o tome mnogo pričam, ako me ikada upoznate procenićete sami. Predodređen sam za neko veliko delo.

Svim silama pokušavam da zataškam svoju potragu. Želim da je sakrijem od svih, posebno onih koji pažljivo posmatraju. Skrećem sopstvenu pažnju igrajući se slovima i izmišljajući uzbudljiva mesta i anegdote o njihovom nastanku.

Neophodan mi je moj čovek, ali me plaši reakcija sveta kada bi

ga ugledao. Šta ako im se ne bi dopao? (Zar je to važno? Njegovo prisustvo neophodno je meni, a sve ostalo ćemo srediti u hodu.)

Ova moja frustracija izazvana prostorom u kojem sam zatvoren raste srazmerno sa mojom samospoznajom. U meni se roje različita imena i mesta. „Vivian Darkbloom – SPAS!” odzvanja mi u glavi, a moje usne uporno izgovaraju nekakva tri sloga, od kojih za dva udariš vrhom u nepce, a za treći tresneš o zube. Neću moći jš dugo da izdržim. Suviše dugo sam zatvoren. Moje nepostojanje na svetu je agonija.

Slutim da bi mogao uskoro da se pojavi. Nekakvi ostaci njega obitavaju u mom životnom prostoru. Ne, on neće doći! Ovi ostaci su sve što imam od njega. Ne želim ga takvog. Želim mog čoveka u punom sjaju. Spaliću ostatke! Bolje da ga nemam nikako, kada ga već nemam potpunog. Gotov sam da ga spalim, ali Ona mi ne dozvoljava. Ona misli da je bolje da ga pustim da sazri i da dođe onda kada on sam bude želeo. Samo ona zna njegovu vrednost i važnost. Samo ona me istinski poznaje.

Gotovo je. Ne mogu više da izdržim! Nedavno sam osetio da je neko pokušao da me spali. Ako ne izađem uskoro, pokušaćé ponovo, ali ovog puta će u tome i uspeti. Sada sam potpuno izgrađen. Sada, kao formiran i zreo zahtevam od tamničara da budem pušten! Neću dozvoliti da budem spaljen, makar silom morao obezbediti sebi izlaz!

Spreman je. Dolazi. Sada sam spreman i ja. Sve je savršeno pripremljeno za njegov doček. Biće mu teško da se probije do mene, ali ja ću mu pomoći. Porodiću ga. Neophodan mi je. Iščekivanje njegovog dolaska stišava agoniju. A njegovim dolaskom ona će prestati.

Vreme je.

Ovaj prostor kroz koji želim da se probijem, premali je za svu moju veličinu. Odlučio sam da pokušam prvo da proturim noge kroz njega, a zatim ostatak sebe. Uspeo sam da proturim svoje telo do pazuha, ali ruke su mi ostale iznad glave. Zaglavio sam se. Tamo, iz te sredine koju nisam (još uvek) video (ali sam osetio kako mi njena hladnoća šiba telo) neko me je uhvatio za noge i vukao napolje. Jedan, drugi, treći cim i uspeo je da me izvuču. Zaslepela me je snažna svetlost i dodatno išibala hladnoća koji sam vec delimično osećao (poželeo sam da zaplačem), a on je sa lakoćom presekao konac kojim sam bio vezan i postavio me ispred sebe.

Lepo sam ispao.

*

- Spasao si me. Prespostavljam sa si ti Vivien. Čudno ime za muškarca.

- Ne, nisi dobro shvatio. To je samo igra slovima. Moje ime je Vladimir.

- Pa, Vladimire, drago mi je (pretpostavljam). Moje ime je... Ti znaš moje ime?

- Da, znam. Čekao sam da se pojavis kako bih mogao da ti ga kažem. Tvoje ime je Hambert.

- Hambert? Hambert? Ti se šališ... Opet neka igra slovima?

- A, ne, nikako. Hambert... Hambert je tvoje ime.